

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 9 maja 2018 r. – Terre wallonne ASBL/Région wallonne**

(Sprawa C-321/18)

(2018/C 259/39)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Terre wallonne ASBL

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie, w drodze którego organ państwa członkowskiego ustanawia cele ochrony w ramach sieci Natura 2000 zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽¹⁾, stanowi plan lub program w rozumieniu dyrektywy 2001/42/WE w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko ⁽²⁾, a w szczególności w rozumieniu jej art. 3 ust. 2 lit. a) lub art. 3 ust. 4 tej dyrektywy?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy takie rozporządzenie powinno być przedmiotem oceny środowiskowej zgodnie z dyrektywą 2001/42/WE, w sytuacji gdy ocena taka nie jest wymagana zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG, na podstawie której rozporządzenie przyjęto?

⁽¹⁾ Dz.U. L 206, s. 7

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30)

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 15 marca 2018 r. w sprawie T-211/16, Caviro Distillerie i in. / Komisja, wniesione w dniu 25 maja 2018 r. przez Caviro Distillerie Srl, Distillerie Bonollo SpA, Distillerie Mazzari SpA i Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA

(Sprawa C-345/18 P)

(2018/C 259/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Caviro Distillerie Srl, Distillerie Bonollo SpA, Distillerie Mazzari SpA i Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA (przedstawiciel: R. MacLean, Solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z uwagi na popełnienie błędu w postaci niedopuszczalnego zastąpienia swoim rozumowaniem [rozumowania Komisji] przy ocenie drugiego zarzutu skargi wnoszących odwołanie;
- uchylenie wyroku Sądu z uwagi na oczywiste przeinaczenie przedstawionych mu dowodów w zakresie ewolucji i ostatecznej sytuacji dotyczącej udziału w rynku przemysłu Unii;

- uwzględnienie drugiego zarzutu wnoszących odwołanie, dotyczącego błędnej oceny Sądu na temat sytuacji dotyczącej udziału w rynku i skorzystanie z własnej właściwości do orzeczenia w przedmiocie tego zarzutu i wydania ostatecznego wyroku;
- ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu należytego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego zarzutu wnoszących odwołanie;
- stwierdzenie, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył art. 3 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego ⁽¹⁾, przez to, że doszedł do wniosku, iż Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie przy dokonaniu ustaleń dotyczących istotnej szkody;
- stwierdzenie, że Sąd nie podał wystarczającego uzasadnienia, a jego rozumowanie było wewnętrznie sprzeczne oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie w niniejszym postępowaniu oraz w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą trzy zarzuty. Wszystkie zarzuty podniesione przez Trybunałem Sprawiedliwości dotyczą drugiego zarzutu podniesionego przed sądem. W skrócie zarzuty podniesione przez Trybunałem Sprawiedliwości są następujące:

1. Sąd naruszył prawo poprzez zastąpienie swoim rozumowaniem rozumowanie Komisji przy ocenie znaczenia zmniejszenia udziału w rynku w przemyśle Unii, zarówno we względnym jaki i bezwzględnym ujęciu, lub oczywiście przeinaczył przedstawione mu dowody w odniesieniu do spadku udziału w rynku w przemyśle Unii.
2. Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie oraz naruszył art. 3 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego, przez to, że doszedł do wniosku, iż Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie przy dokonaniu ustaleń dotyczących istotnej szkody.

Sąd nie podał wystarczającego uzasadnienia swego ustalenia w tym zakresie, gdyż nie wytłumaczył, dlaczego popełnienie przez Komisję błędu w ocenie udziału w rynku w przemyśle Unii nie uzasadniało stwierdzenia nieważności kwestionowanego rozporządzenia, czego żądali wnoszący odwołanie. Ponadto rozumowanie Sądu było wewnętrznie sprzeczne, ponieważ dopatrzył się błędu w ocenie przez Komisję udziału w rynku w przemyśle Unii, ale ostatecznie orzekł na jej korzyść.

⁽¹⁾ Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s.51).